

opusdei.org

Vídeo resum de les ordenacions sacerdotals

Vídeo i homilia de Mons. Xavier Echevarría en l'ordenació de 35 preveres de l'Opus Dei celebrada el 5 de maig a Roma.

07/05/2012

1. L'antífona d'entrada de la Santa Missa resumeix el significat de la celebració litúrgica d'avui. Per boca del profeta Isaïes, Déu havia promès: *us donaré pastors que siguin conformes al meu cor i que us guiïn*

amb saviesa (cf. *Is 61, 1*). I, en efecte, un cop més, el Senyor és fidel a la seva promesa. Trenta-cinc diaques de la Prelatura de l'Opus Dei rebran l'ordenació sacerdotal, que fa present en aquest món el sacerdocí de Crist.

Donem gràcies a Déu per l'amor incommensurable que ens ha manifestat. No només ha enviat a aquesta terra el Fill Unigènit per redimir-nos dels nostres pecats, sinó que a més ha volgut que el seu Sacrifici redemptor fos present entre nosaltres, fins a la fi dels segles, a la Santa Missa. Aquesta és la principal missió confiada als sacerdots, sacramentalment identificats amb el Summe i Etern Sacerdot. El Sant Pare Benet XVI ho recordava diumenge passat, durant una ordenació sacerdotal. «En efecte -deia-, el prevere és cridat a viure en si mateix allò que Jesucrist ha experimentat personalment, és a dir, a lliurar-se plenament a la predicació i a la

guarició de tots els mals de l'home, en el cos i en l'esperit, i, finalment, a resumir tot en el suprem gest de "donar la vida" pels homes, gest que troba la seva expressió sacramental en l'Eucaristia»[1].

2. El Concili Vaticà II enumera les tasques encomanades als preveres: «Predicar l'evangeli, pasturar els fidels i celebrar el culte diví com a veritables sacerdots del Nou Testament»[2]. Les lectures de la Missa es refereixen, d'alguna manera, a aquests mateixos punts.

Hem escoltat com sant Pau, després de la seva conversió, havia anat a Jerusalem, on *intentava d'unir-se als deixebles, però tots li tenien por* (Ac 9, 26). Estava encara recent la persecució encapçalada per Saule contra aquella comunitat cristiana i, de manera comprensible, la gent desconfiava d'ell. Tanmateix, gràcies al testimoni de Bernabé, que

coneixia bé què havia succeït a les portes de Damasc, els dubtes es van dissipar. Bernabé els va explicar com en el camí havia vist el Senyor, i que li havia parlat, i com a Damasc havia predicat obertament en el nom de Jesús. *Convivia amb ells a Jerusalem i predicava amb valentia el nom del Senyor (Ac 9, 28-29).*

Els Fets dels Apòstols es refereixen diverses vegades a la primera predicació apostòlica. Aquesta insistència indica que, en complir la missió de comunicar el missatge cristià, no cal aturar-se pels respectes humans, ni tenir por de ser criticats a causa de la nostra fe i de la nostra conducta cristiana; tampoc quan l'ambient sigui advers. Tots nosaltres, sacerdots i seglars, podem i hem de treure profit d'aquesta lliçó. Com els primers deixebles, davant de situacions contràries als ensenyaments de l'Església, hem de

dir: *no podem deixar d'anunciar el que hem vist i sentit (Ac 4, 20).*

En efecte, com a cristians, tots som cridats a l'apostolat, mitjançant el testimoniatge de la vida i amb la paraula. A més, les persones amb qui ens trobem, molt sovint no han sentit parlar de Jesucrist, o l'han oblidat. L'Any de la Fe, que començarà el mes d'octubre, serà una bona ocasió per incrementar la nostra participació en la missió evangelitzadora de l'Església. A propòsit d'això em vénen a la memòria unes paraules de sant Josepmaria adreçades als sacerdots, però que són oportunes per a tots nosaltres. Deia: ***que us vegin parlar amb fe, en la presència de Jesucrist (...). Llavors el poble es mourà, i Déu vessarà gràcies abundants sobre les ànimes dels fidels, i sobre vosaltres***[3].

3. A l'Evangelí, Jesús es compara amb una vinya plantada pel Pare del cel, i

afegeix que tots els batejats en som les sarments. *Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res (Jn 15, 5).*

Sense l'ajuda del Senyor, sense la intervenció de l'Esperit Sant, la nostra vida i les nostres accions no tenen cap valor des del punt de vista sobrenatural. I si això és vàlid per a tots, amb més raó encara s'ha d'afirmar dels sacerdots. Sabem que el Senyor no ha volgut que l'eficàcia dels sacraments depengués de la santedat personal del ministre. És Jesús qui ens atorga la gràcia; per això, quan un bateja o administra els altres sacraments, és Crist mateix qui actua per mitjà del seu instrument visible^[4]. Però sens dubte la gràcia serà més abundant, trobarà menys obstacles per arribar a les ànimes, si els ministres sagrats -com els demana l'Església en el ritu de l'ordenació- cerquen sincerament

estar sempre més units a Crist gran sacerdot, que com a víctima s'ha ofert al Pare per nosaltres, consagrant-se ells mateixos a Déu, juntament amb Ell, per a la salvació del món[5]. Com va escriure el nostre Pare en un apunt antic: la teva feina, sacerdot, no és solament salvar ànimes, sinó santificar-les[6].

Seguim amb la meditació de les paraules del Senyor: Estigueu en mi i jo en vosaltres. *Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi (Jn 15, 4)*. Sant Pau, a qui tant estimava el nostre Fundador, repetia: *sollicite cura teipsum (2 Tm 2, 15)*; aneu amb compte de vosaltres mateixos, mireu de millorar constantment la vostra vida espiritual. El Papa insistia en aquest mateix punt la setmana passada: **la dimensió eucarística-sacramental és inseparable de la dimensió pastoral i constitueix el**

seu nucli de veritat i de força salvadora (...). La mateixa predicació, les obres, els gestos de diversos tipus que l'Església compleix amb les seves múltiples iniciatives, perdrien la seva fecunditat salvífica, si arribés a faltar la celebració del Sacrifici de Crist[7].

4. Fixem-nos ara en la tercera tasca sacerdotal de la qual el Senyor us fa partícips: guiar les ànimes mitjançant la direcció espiritual i les altres activitats pastorals. Sant Joan ens transmet el manament del Senyor: *aquest és el seu manament: que creguem en el nom del seu Fill, Jesucrist i que ens estimem els uns als altres, tal com ell ens ha manat (1 Jo 3, 23).*

Aquest *mandatum novum*, promulgat per Jesús en l'Última Cena, assumeix en el vostre cas un significat especial. Caritat pastoral és el nom nou

d'aquest precepte del Senyor per a vosaltres; heu d'estimar com Crist-Pastor, que ha donat la vida per les ovelles. En aquest punt resulta molt actual un altre ensenyament de sant Josepmaria. ***Fills meus sacerdots, per complir del tot, amb fidelitat, els deures del vostre ministeri, necessiteu un cor gran, universal, capaç de comprendre les misèries dels altres i les pròpies (...).***

Aquesta és la vida nostra: estimar, dir de veritat amb les obres: caritas mea cum omnibus vobis! (1 Cor 16, 24), el meu afecte per a totes les ànimes. Aquesta manera de procedir ens farà contemplatius, en un constant diàleg amb Déu[8].

Potser en algunes ocasions sigui difícil captenir-se d'aquesta manera, però no oblidem que mai no estem sols. L'Esperit Sant inhabita les nostres ànimes, és Ell qui ens impulsa a sortir de nosaltres

mateixos per donar-nos als altres, perquè l'amor de Crist ens urgeix: *caritas Christi urget nos* (2 Cor 5, 14). I si mai aflorés la temptació del desànim, en considerar els nostres defectes personals, pensem en aquestes altres paraules de sant Joan, escrites per a nosaltres, per tal de que cada dia renovem el propòsit de servir sense condicions: *d'aquesta manera coneixerem que som de la veritat i davant de Déu mantindrem en pau la nostra consciència. Perquè, encara que la consciència ens acusi, Déu és més gran que la nostra consciència i ell ho sap tot* (1 Jo 3, 19-20).

Aquest precepte ha de suscitar en nosaltres una gran pau: Déu ens coneix bé, no ignora les aspiracions més profundes del nostre cor i les nostres debilitats, ens estima amb tot el seu amor infinit. Lliurem-nos plens de confiança a les mans de nostre Senyor, Bon Pastor, que té

cura de nosaltres i ens torna la salut per mitjà dels ministres de Déu.

Abans d'acabar, vull donar les gràcies de tot cor als pares, germans i germanes, a les famílies dels nous preveres, per la important part que han tingut en la vocació sacerdotal d'aquests homes. A tots us demano que pregueu per ells, perquè siguin sacerdots a la mesura del Cor de Jesús.

Com sempre -és un deure- us convido a pregar amb afecte i gratitud pel Sant Pare Benet XVI, units a la seva persona i les seves intencions, per als bisbes en comunió amb el Papa, per tots els preveres i diaques de l'Església, per als candidats al sacerdoci a tot el món. Podem fer nostra la súplica de sant Josepmaria: ***Prega per als capellans, els d'ara i els que vindran, que estimin de debò, cada dia més i sense discriminacions, els seus germans***

***els homes, i que sàpiguen fer-se
estimar per ells*[9].**

El fet que aquesta ordenació es celebri en els primers dies de maig, el mes dedicat a la Verge Maria, és una invitació clara a demanar la intercessió de la Mare de Déu i Mare nostra. Li supliquem que tingui cura d'aquests germans nostres i de tots els sacerdots que rebran l'ordenació en el transcurs dels anys, per fer presents en l'Església i al món els fruits de l'obra redemptora del seu Fill Jesús, el Bon Pastor que ha donat la vida per les ovelles. Així sigui.

.....

[1] Benet XVI, Homilia en una ordenació sacerdotal, 29-IV-2012.

[2] Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 28.

[3] Sant Josepmaria, Nota d'una reunió familiar amb sacerdots, 26-X-1972.

[4] Cf Concili Vaticà II, Const. *Sacrosanctum Concilium*, n. 7.

[5] Missal Romà, Ritu de l'ordenació sacerdotal.

[6] Sant Josepmaria, Manuscrit sense data, a "Romana", XVI (2000) 49-50.

[7] Benet XVI, Homilia en una ordenació sacerdotal, 29-IV-2012.

[8] Sant Josepmaria, Carta 2-II-1945, núm. 31.

[9] Sant Josepmaria, *Forja*, n. 964.

.....

de-les-ordenacions-sacerdotals/
(09/04/2026)